

Фатос Конголи. **ЖИВОТ В КИБРИТЕНА КУТИЯ**. Роман
Fatos Kongoli. Jetë në një kuti shkrepsesh,
Tiranë: Toena, 2007, 294 p., 97899943-1-235-1

Превод на откъс от романа от албански: **Славей Неделчева**

1.

Когато се позвъни на външната врата, той стоеше до масата. С едно шише *Jack Daniel's*, изпито наполовина. И една празна чаша. Позвъняването, някак плахо, бе последвано от напрегнато мълчание и той си помисли, че му се е сторило. Но звънът се повтори, по същия начин, някак плах. Умът му се пренесе при Дина, една от сервитьорките в заведението на приземния етаж на блока, кафе-бар, на чийто вход бе написано "Чайката".

От седем месеца, от както се беше нанесъл тук, той слизаше в "Чайката" редовно, за сутрешното кафе, случваше се и вечерите. Понякога стоеше дълго, винаги в онази част, която обслужваше Дина, на маса близо до прозореца. В началото сядаше там без никаква умисъл, а просто, защото можеше да вижда движението по улицата. Отначало той не знаеше, че масата, където сядаше, принадлежеше към зоната на Дина, а на нея дори не ѝ знаеше и името. После обаче дойде един момент и неизбежно го научи. Затова и не се учуди, като разбра, че тя всъщност знаеше доста неща за него. Разбира се, става дума за името на неговата бивша любима, познато толкова, колкото и нейният образ: работеше в телевизионния канал "Сириус" и интервюираше политици и хора от висшето общество. "Както се говори, осмели се отиде по-натам Дина, сте се разделили и сега живеете сам."

Той не се учуди, че сервитьорката, двайсет и две годишна, знаеше толкова много подробности за него: беше собственик на помещението на заведението. От това си набавяше месечен наем от две хиляди евро, подробност, която Дина, дали знаеше или не, не спомена. Заради специалното старание, което влагаше да го обслужва и факта, че ѝ спираше дъхът, когато говореше с него, му се стори естествено да я покани да пият кафе заедно. Не в заведението. Покани я да го пият в апартамента му, пет етажа по-горе, покана, която любопитната госпожица прие. Един следобед тя го уведоми за пристигането си по домофона. Щом чу гласа ѝ, той побърза да отвори входната врата, долу, да остави отворена и вратата на апартамента, където тя се появи с жълта тениска, къса дънкова пола и обичайната доза смущение.

Преди да отидат на двойното легло в спалнята, където все още не беше лягала жена, докато пиеха уиски, - на госпожицата ѝ харесваше уискито, - той сметна за нужно да уточни, че репортерката на политици и хора от висшето общество не е била неговата съпруга. Те само са делили едно и също легло за около две години,

докато на нея не ѝ хрумнало да сложи край на съвместното им съжителство.

Дина не разбра защо той видя за нужно да направи това уточнение. В големия хол, където пиеха уиски, очите ѝ съзираха навсякъде по стените, над телевизора, снимки в различни пози на жената, за която той упорито настояваше, че не е била негова съпруга. От само себе си ѝ дойде на върха на езика един въпрос. Щом нещата са стояли по този начин, по каква причина продължава да държи навсякъде нейния портрет? Женската ѝ интуиция я спря. "Ако го държи, си каза, значи иска да го задържи. Щом се намирам тук само за да прекарам един следобед, не е моя работа да си вра носа там, където не трябва."

Тя прекара там много следобеди. А случваше се и по някоя вечер. Портретът на жената, - той се беше навсякъде, намираще се дори и над една нощна масичка в спалнята, - не я притесняваше. И въпреки това, един ден, докато правеха любов, очите ѝ се спряха върху портрета. Там беше блондинка, около трийсетте, с очила, със замъглен поглед. Тя си помисли, че на блондинката от снимката очилата ѝ ходят изключително много. Може би затова ги носи, заключи тя, защото ѝ ходят. И тя самата, ако ѝ ходеха, вероятно би носила очила, ей така, за вид, без диоптър. Не беше шантава като една нейна приятелка, на която ѝ били казали, че очилата ѝ ходят много, купила си чифт очила с диоптър, от онези, които се продават по тротоарите, носила ги известно време да се прави на интересна, но не само, че станала обект за подигравки, но и рискувала да ослепее.

"Трябва да си я обичал много", му каза тя, сложила глава на възглавницата, гледайки блондинката от снимката. Последва мълчание и тя съжали, че бе произнесла тези думи. Той я обърна към себе си. Ти правиш любов сто пъти по-хубаво, отбеляза. Тя не знаеше да прави любов. Правеше се, че сякаш гори, но напразно. Беше лед, все едно да правиш любов със статуя."

Той стана и започна да се облича. Тя остана в леглото, леко изпотена, объркана. Най-вече, за да се съвземе от неочакваната вулгарност на партньора си, отиде в банята и стоя под душа доста дълго. Когато излезе, облечена и спокойна, го намери в хола, с шишето уиски пред него. "Ти си мислиш, че съм луд", ѝ каза изненадващо. Тя застина. В очите му забеляза странен блясък. "Не е вярно", побърза да му отговори. "Не лъжи, настоя той, помислила си си, че съм луд." "Онази - посочи с ръка портрета на блондинката, често ми казваше, че съм луд..." Сервитьорката, объркана и притеснена, се опита да обърне разговора на шега. "Аз нямам причина да мисля така, само защото, според твоето мнение, бившата ти съпруга... прощавай... жената, с която си живял около две години, не е знаела да прави любов, а аз знам. Харесва ми комплиментът. Не ти го казвам като компенсация, но и ти правиш любов страхотно."

Малко по-късно, извън апартамента, чакайки асансьора да слезе до долу, реши да не връща повече там. Онзи мъж таеше в себе си нещо трескаво, което я стресна. Не, нямаше да ходи отново при него, независимо че, както беше потвърдила съвсем искрено, той правеше любов добре, с неустойима енергия. Може би по тази причина тя промени решението си още на следващия ден. Докато той пиеше сутрешното си кафе, което тя му поднесе, ѝ каза, че я желае и ще чака следобед. И тя прие.

За трети път се звънеше на вратата, всяко позвъняване беше кратко, някак

плахо. Той погледна часовника: дванайсет часа и дваайсет минути. Изключи възможността Дина да е подранила. Тя го посещаваше рядко по това време. А и не се качваше при него докато обслужваше в заведението. Ако се качваше, го уведомяваше по домофона.

Той взе шишето, напълни чашата. Изпи половината. С чашата в ръка, тръгна към вратата. Отвори я и остана разочарован: пред него стоеше една циганка. Той не очакваше никого, още по-малко някаква си циганка. Беше изнервен, идваше му да изгони тази необичайна посетителка на блока, затваряйки вратата. Хвърли ѝ един поглед от глава до пети и си каза: "За бога, защо не?" "Ела, каза ѝ, влез вътре!"

Тя не разбра веднага поканата. Беше млада, осемнайсет - деветнайсетгодишна. Беше облечена с блуза с отворено деколте, където висеше малко кръстче. Онзи юлски ден беше горещ, естествено бе да държи блузата разкопчана, без да ѝ пука, че гърдите ѝ привличат погледите на мъжете. Тя не се притесняваше от мъжките погледи. Но не ѝ се беше случвало да се намира така, сама с бял мъж, чийто поглед от глава до пети бе почувствала дълбоко в себе си. После той я помоли да влезе вътре. Разбирайки поканата по свой си начин, му отвърна: "Няма, бе, ще ти се!"

Той не повтори поканата си. Когато момичето отговори, затвори вратата, затръшна я. После отиде и зае мястото си на фотьойла, до масата. Грях, въздъхна, насочвайки поглед към портрета на блондинката с очилата на снимката отсреща, над телевизора. Бих правил секс тук, на канапето, да ме гледаш от всичките ти позиции. С една циганка... Как ти се струва с една циганка? Не беше и толкова лоша.

Мисълта му бе прекъсната от четвъртото позвъняване на вратата. Той се втрени отново в портрета. Изглежда си е променила мнението, каза. И отиде да отвори вратата. Момичето влезе вътре, направи няколко плахи стъпки. Той разбра, че тя се намиреше за пръв път в такава, необичайна за нея среда. Доближи я. Каза ѝ да седне на един от фотьойлите. Тя не прие, пожела да разбере защо я беше поканил вътре и какво искаше от нея. Той ѝ каза направо. Да се любим. Ако искаш, добави, когато видя, че тя се намръщи, ако имаш желание. Аз се любя, когато ми се прииска, му отвърна тя, не съм от онези, които го правят за пари. Не търся от теб секс за пари, уточни той. Може да го направим за удоволствие. Ако нямаш желание, ми поискай нещо, каквото ти харесва, и изчезвай!

Момичето започна да се разхожда из хола, гледайки портретите на блондинката с очила, които се намираха навсякъде, без да направи нито един коментар, без да зададе нито един въпрос. Въпроса го зададе той. "Как стигна толкова високо, ѝ каза, кой ти отвори вратата?" "Никой, отговори му тя, намерих я отворена. Почуках поред на всяка врата, етаж по етаж, но нямаше никого. Освен теб. И ти поиска да се любим. Знаеш ли, че съм сгодена и ако разбере годеникът ми ще ни убие и двамата?"

Той отпи глътка от уискито. Тялото на момичето освобождаваше тежка миризма, онази на нежитите същества. Обзе го отвращение, но въпреки това настоя. "Твоят годеник нито ще ни види, нито ще разбере. Сега или стой, или изчезвай, докато не съм те изритал навън..." "Ето ти на, спря го тя, уплаши ни! Само да ме докоснеш с пръст и ще викам." И, както го каза, зае място на един от фотьойлите.

За миг той се отрезви. "Това е позорно, помисли си. Да я изритам, докато не е късно!" Междувременно тя, отпуснала се на фотьойла, го гледаше по провокативен начин. "Ха, де, защо не ме любиш? Или те е страх да не викам?!" "Не, отвърна той, не ме е страх дали ще викаш. Тук си викай колкото искаш, никой няма да те чуе. Не те любя, защото си мръсна, миришеш лошо. От колко време не си се къпала?"

"Да ми ядеш бълхите", каза момичето без да става на крака. Той си помисли, че както са тръгнали нещата, тя ще поиска да си тръгне. Не се случи така. Момичето започна да обикаля отново из хола, заставайки за известно време пред всяка снимка на блондинката с очила. Отново не направи нито един коментар, не зададе нито въпрос. На края на инспекцията тя изрази неочаквана молба. "Покажи ми къде е банята, му каза, искам да се измия. Твоята баня трябва да е като онези, които съм виждала по филмите, с душ и вана." Той ѝ отговори, че банята му е точно като по филмите, с душ и вана. Ако желае, би могла да влезе веднага, да се измие. Момичето побърза да отговори по характерния си начин "Не, бе, иска ти се". После идеята за бял мъж ѝ хареса. Поне на него така му се стори.

Хвана я за ръка, задържа я към банята. Тя го последва без никакъв знак за противопоставяне. Банята беше просторна, цялото обзавеждане бе италианско производство, бяло, а подът и стените, облепени със сини плочки. Под ефекта на уискито той не чувстваше тежката ѝ миризма. Обзе го едно сяло желание да правят секс там, във ваната, независимо дали ще го гледа или не портретът, който бе навсякъде. И трескаво настрои водата. Ваната започна да се пълни и той изля в нея шампоан. Момичето стоеше право, следейки набъбването на пияната. Докато ваната се пълнеше и пияната набъбваше, него отново го удари тежкият ѝ мирис. "Аз съм луд, си каза, аз съм луд, трябва да изритам това мръсно същество." Вместо това, когато ваната се напълни, ѝ каза да се съблече. Тя каза, че ще се съблече само ако той излезе от там. Това го произнесе с характерния за ромите говор, в което имаше нещо доста провокиращо. Той се засмя, че тя го играеше кокетка.

Излезе от банята, отиде до масата, довърши уискито, останало в чашата. Оттам отиде в спалнята. Съблече се, взе от шкафа една хавлия, обви се с нея и се върна отново в хола. Портретите на блондинката с очилата, намиращи се навсякъде, го гледаха мълчаливо. Едно презрително мълчание, както му се стори. Отдалечи се от тях и без да се бави повече, се отправи към банята.

Момичето посрещна с въздишка появата му. В нормално състояние той щеше да разбере, че нейното стенание не съдържаше и грам кокетност. Но сетивата му разбраха посланието грешно. Той махна хавлията, сложи я на една закачалка на стената и, разкривайки се пред момичето, влезе във ваната, срещу нея. Усещайки допира на краката на мъжа под водата, тя се отдръпна в другия ъгъл. "Не смей да ме доближаваш, заплаши го, не смей ти казвам!" И се опита да закрие гърдите си с ръце. Тя имаше заоблени гърди. Лице, доста хубаво. За сетивата му те бяха много красиви. И чувствени. Притъмня му от желание, макар че тази необузданост в черните очи на момичето никак не беше преструвка. Замъглението му беше пълно, когато момичето опита да стане на крака и той скочи напред с инстинкта на крадец, на когото вадят нож. За миг успя да я овладее, дръпна я към себе си. Почувства тръпките на едно горещо тяло, отварянето на краката ѝ, мекотата на гърдите ѝ и, когато си помисли, че тя, притискайки се, е оставила себе си в неговите ръце, простена от една ужасна болка: тя си беше забила зъбите в гърдите му.

Той я блъсна. Не пресметна силата си. Поиска само да се освободи от болката от ухапването на лявата му гърда, където сега зееше рана. "Изрод, извика, изрод!" И, замъглен от болка, му трябваше известно време, за да разбере какво се беше случило: тялото на момичето се намираще извън ваната.

Побиха го тръпки. Тя се бе отпуснала в ужасяваща поза, по гръб. Едната ѝ ръка се спускаше надолу сякаш искаше да закрие срамните си части. Другата бе свита до гърдите. Главата ѝ се бе отпуснала зад бидето, с отворени очи. Той излезе от ваната, отиде към нея. Без да има смелост да я докосне, я помоли да спре да се шегува. "Помръдни, ѝ каза, не стой така!" Момичето не отговори. Продължаваше да стои в ужасяващата си поза, с поглед вперен някъде. Тогава той се наведе над нея. Вдигна главата ѝ с две ръце и се ужаси. Ръцете му бяха целите в кръв. Бидето също беше в кръв. Локва кръв имаше и на пода. "О, боже, простена, о, боже!" И я пусна. Остави момичето и повърна в тоалетната чиния, водата отнесе всичкото повърнато, а в стомаха му не остана нищо. Първото нещо, което му хрумна, бе да изтича в коридора, да звънне в Спешното, да потърси помощ, в апартамента му се бе случил инцидент. Така и направи. Излезе от банята, отиде до телефона, висящ на стената, взе слушалката и в последния момент, преди да набере номера на Бърза помощ, се парализира. Отсреща, съвсем близо, погледът му се спря на един от портретите на блондинката с очилата. "Казах ти, проговори тя, ти си луд. Ти си луд!"

Той се вцепени. И разбра, че беше гол. Стоеше пред блондинката съвсем гол, мокър, в пяна и с окървавени ръце. "Тя умря, напразно е да звъниш в Спешното. Няма да се съживи." Той вдигна глава без да разбере дали тези думи дойдоха от портрета или от самия него. Върна се в банята с надеждата да се случи някакво чудо. Може би момичето бе припаднало и, всеки момент щеше да се събуди. Тази надежда се изпари щом влезе в банята, намери я в същата поза, с отворени очи, вперени някъде. Избухна в плач. И започна да моли момичето да се събуди. Щом се събудеше, той щеше да излезе от банята. Тя щеше да се измие с удоволствие, после да поиска каквото си ще от него. Всичко беше илюзия, тя не можеше да го накаже толкова заради една илюзия.

Момичето не помръдна. Въпреки това той продължаваше да риде, умолявайки я. Когато нямаше повече сили да плаче, нито да моли, се съвзе. Да уведомя полицията, помисли. А след това те знаят. Някак успокоен от това свое решение, докато тя изстиваше, отпусната до бидето, той изпразни водата от ваната и взе душ. Изми се внимателно и това му отне доста време. Той не използваше шампоан, нито за тялото, нито за главата. Използваше само сапун „*Palmolive*”. Според една традиция, останала от детството, сапунисваше главата три пъти, а тялото - два, с помощта на гъба. Той не можеше да каже защо сапунисването на главата три пъти, а на тялото - два пъти беше задължителната норма, за да се смята за измит. Сега тази норма му се струваше недостатъчна. Имаше силното усещане, че сякаш кръвта на момичето оставаше по тялото и ръцете му, колкото и да ги търкаше. Разбира се, това беше само усещане и, най-накрая, той излезе от ваната. За да отиде в хола трябваше да прескочи трупа на момичето. За него беше непосилно да не забележи очите ѝ. Обезобразени от белега на ужаса. Илюзорното спокойствие от преди няколко секунди го изостави и той отново стана жертва на черния кошмар.

Увит в халата, вместо да отиде до телефона да уведоми полицията, се просна на фотьойла до масата. Ръката му сама посегна към шишето. Взе го, напълни празната чаша, изпи я, както се изпива чаша вода... "Щом не ти стиска да звънеш в полицията, изходът е ясен, ще изгниеш в затвора!"

Той не разбра откъде дойдоха тези думи. Във всеки случай, не от телефона на стената, който извъня точно в този момент. Побиха го тръпки. Притисна се във фотьойла, паникьосан, с очи вперени в шишето и чашата на масата, и двете празни. Телефонът продължаваше да звъни, пет, десет, хиляди пъти и го обзе желание да скочи към него и да го откъсне от стената, да го разбие в земята. Реши да направи най-логичното: грабна мобилния върху масата и от страх да не звънне и той, го блокира. След това всичко бе спокойно. Той остана на фотьойла срещу празнотата на шишето и чашата, безсилен да се движи, неспособен да мисли, да намери по-добро решение от това да уведоми полицията.

След две-три минути, може би два-три часа, той излезе от вцепенението. Зад него, в другия край на хола, до библиотеката, която заемаше част от стената, беше бюфетът. На един от рафтовете му, както навсякъде, се намираше портретът на блондинката с очилата. Той избра едно шише, както обикновено, *Jack Daniel's*, и, преди блондинката да заговори, избърза да избяга. Имаше нужда да пие, да си избистри ума. Да се спаси от черния кошмар. И, по някакъв начин, успя. Като изпи шишето до половина, се почувства спокоен. Толкова спокоен, че заспа. Докато по едно време не се събуди от една гръмотевица.

Очите си отвори някак плахо. Повече учуден: обгръщаше го дълбока тъмнина. Насред тъмнината до ушите му достигна шумът на дъжда. Той се размърда объркан на фотьойла, следейки забързаните удари на дъжда по стъклата на прозорците. "Какво чудо, ако не се бях събудил, щях да остана в мрака на нищото, като онази глупачка."

Тъмнината бе разкъсана от една светкавица, която бързо бе последвана от гръм. Той потрепери. Целият хол вонеше. Усъмни се дали апартаментът не пазеше тежката миризма на немитото тяло на циганката, или на бездиханното ѝ тяло в банята, - не можеше да каже от колко часа, - заради жегата на деня, която бе отстъпила място на една проливна нощ, но вътре смърдеше. Без да светне нито една от лампите, той отвори прозореца. С халата в ръце, отиде в спалнята, отвори и там прозореца, облече една блуза, чифт дънки и светна за няколко секунди лампата върху нощното шкафче до леглото. През тези секунди впери поглед в часовника: десет и половина. "Има само едно решение, помисли, трупът да изчезне."

Той изгаси лампата, върна се в хола. С отварянето на прозорците там се разливаше свеж въздух, влажен, който бе прогонил тежката миризма. "Невъзможно е тялото на човека да се разпада толкова бързо", помисли. И почувства, че може да разреши проблема. Беше съвсем просто: с малко внимание, също и с малко късмет, - бурята през онази нощ беше добър знак за него, - щеше да се отърве. Ако успееше да свали долу тялото на циганката без да го видят, - на паркинга зад блока се намираше неговата кола, - всичко можеше да се счита за приключено. Идването ѝ при него беше случайно. Според думите ѝ, никой не я бе видял да влиза в блока, да изкачва стълбите и да чука на вратата на апартамента му. Те не се познаваха. Каквото и да се случеше, ако успееше да излезе от къщи и да я остави някъде, никой нямаше причина да го свърже с трупа. Той знаеше много случаи на намерени

трупове из каналите или някъде другаде, разложени, обезобразени от неизвестен и никога неразкрит убиец. "И аз, си каза, имам възможност да вляза в тази графа, на неизвестните убийци."

Тази мисъл поиска да разкрие пред блондинката с очила, която, заради тъмнината, не виждаше изобщо. Вместо това каза на момичето. "Ако те пренеса до багажника на колата без да те видят, аз ще вляза в графата на неизвестните убийци. А ти, глупачке, ще имаш възможността да станеш световно известна. *Post mortum*, както се казва, след смъртта. За това те уверявам. Аз съм журналист. По-точно бях, до преди няколко месеца, когато приключих с онази блондинка от снимките."

Той отчаяно се опита да облече жертвата със собствените ѝ дрехи. Не толкова лесна работа. Напразно опита да ѝ затвори очите. Напразно опита да ѝ премести ръцете, да изправи пречупеното ѝ тяло, главата увиснала зад умивалника. За късмет, нямаше много дрехи за обличане. Намери ги захвърлени в ъгъла на банята: син анцуг с бели ширити отстриани. Червена блуза с три копчета. Бели маратонки. Сиви чорапи. Черни гащички. Краката ѝ бяха останали разтворени така широко, че това правеше невъзможно обличането на гащичките.

Докато в началото ѝ обуваше чорапите, погледът му се вдигна нагоре, там, където едната ръка на момичето бе протегната към срамните ѝ части, сякаш се бе опитала да ги покрие, както с другата бе опитала да покрие гърдите си. "Глупачке, каза, не ти научих дори името. Твоите предци може и да са били с произход от Египет, но ти носиш кръст, значи си християнка. Или кръста го носиш без причина? Кръщавам те, наричам те Жади¹. Най-популярното име сред нас. Онази блондинка с очила от снимките полудяваше за нея. Може би са ти го казвали и преди: ти приличаш много на Жади. Защо по дяволите дойде при мен?"

Той опита още веднъж да ѝ обуе гащичките, този път намирайки компромисното решение: да ги сложи само на единия крак. Успя да ѝ облече и анцуга, да го вдигне до горе, до пъпа. След анцуга, обувките. Момичето не прояви никакво възражение за анцуга и обувките. Тя особено се противопостави, когато той опита да ѝ облече блузата. След всичките му опити, тя не прие да си премести поне малко ръцете, така че той отново бе задължен да намери компромисно решение. Едната ѝ ръка той я сложи на главата, вдигна я, с другата облече блузата през врата, наобратно. Остана доволен, блузата покриваше малко или много и лицето, и гърдите. Но дали от окървавената ръка, дали от силната миризма в банята, повърна отново. Изкара стомашни сокове, примесени с уиски. Това не му попречи да осъществи първия етап от плана си до край. Излезе от банята и, без да светва нито една лампа, отиде в спалнята. Там, от един шкаф, взе одеало, което разстла на пода, до вратата на банята, откъдето изкара трупа на момичето, влачейки я за краката. Сложи я върху одеалото, уви я в него и спря: същото е като да скриеш минаре в торба².

Шумът на бурята навън му напомни, че при всички случаи, в онази черна нощ, имаше един съучастник: дъждът. След непрестанните прекъсвания, той започваше отново на инат, сякаш искаше да опразни улиците, да му създаде възможност да навлезе по-решителен във втората фаза на плана си, изваждането на трупа от апартамента.

¹ Героиня от бразилски сериал

² Албанска народна поговорка

Първият капан го чакаше в коридора, да стигне до асансьора. Това движение можеше да контролира шпионирайки до вратата и да излезе със своя товар, само след като се увери, че няма да срещне никого. Щом излезеше в коридора, въпрос на секунди, стигаше до асансьора. С товара на ръце, разбира се. Тя не беше повече от петдесет килограма и, заради превитото тяло, щеше да я хвърли на рамо лесно. И да беше по-тежка, да кажем, седемдесет килограма, нямаше да му е толкова трудно да я отнесе до асансьора, после до долу, до приземния етаж, и оттам навън, на улицата, да я пхне в багажника на колата. За да обърне шанса максимално на своя страна, трябваше щом излезеше от апартамента, асансьорът да се намира горе, отворен, да намери колата готова, до тротоара.

Около два часа през нощта, убеди се той, беше най-подходящият момент да изкара трупа. Стоеше на балкона, облегал на стената, следейки движението по улиците. Междувременно се изкъпа за втори път. По време на обличането, по-късно завиването с одеало на момичето, се беше изцапал с кръв. И през цялото време му се струваше, че тялото му вони.

Отдели се от ъгъла на балкона и, отново, без да светва нито една лампа, опита да вдигне тялото, обвито в одеало, вертикално. Това се оказа доста трудна маневра. "Жади, простена, ама ти си била от олово. Със сигурност имаш тежки кости."

По едно време, от вертикална позиция, той хвърли товара на рамо. "Много съжалявам за теб, прошепна й. Но така е било писано, срещу това нямаме какво да направим. Общо взето, ти печелиш, оправи си сметките. Животът, който водеше, не беше живот. Макар че няхах намерение да ти го отнемам, не ми трябваше твоят живот. Аз не знам какво да правя с моя."

Ако в онези мигове на етаж се беше появил някой, от съседите от близките апартаменти или друг случаен човек, той щеше да се остави в ръцете на съдбата. Дори с облекчение. Изглежда, че онази нощ късметът бе изцяло на негова страна, никой не се появи. Не му оставаше нищо друго освен да иде до асансьора. Той беше толкова тесен, че той се пхна леко настрани заедно с трупа.

На приземния етаж излезе от асансьора спокоен, така спокоен отвори входната врата на блока, и се озова на тротоара. Празната улица се миеше от дъжда. От дъжда се миеше и колата му, черно BMW. Той нямаше възможност да се огледа наоколо. Под ситния дъжд стигна до колата. Отвори багажника и с няколко внимателни движения сложи трупа вътре. "Тук ще си добре, й каза, няма да се намокриш."

Известно време постоя прав, под дъжда, в очакване някой да се появи. Да му каже: "Господине, вашата игра приключи". Никой не се появи. Само надписът "Чайката", точно над заведението, хвърляше на тази част от улицата бледа светлина. Може би по тази причина на него не му се вярваше, че може да заеме място зад волана и просто да тръгне. Наистина, така и направи, седна зад волана, но не тръгна веднага. Усети как рухва. И притиснал глава към волана, простена: "Жади, какво да правя с теб сега, къде да те нося?"

Горките ми родители! Продължават да живеят в къщата, където съм се родил аз, преди тридесет и две години, в апартамент на третия етаж на една кооперация, в зона, някога сред най-предпочитаните в столицата. Тази зона се намира не много далеч от Блоку³, с няколко спокойни улички, целите в зеленина, където се набиваха на очи мимозите, които никой не е смееше да докосне, дори и когато цъфнат. Функционерите на квартала ги пазеха от злосторниците със същата отдаденост, която показваха да разкрият върху покривите на блоковете някоя телевизионна антена насочена да улови вълните на RAI. Или на някоя югославска телевизия.

Моите родители не бяха функционери. Бяха обикновени послушни граждани. Те не излизаха с групата на функционерите да проверяват за антени върху покривите на блоковете, или да участват в други мисии от този тип, но изпълняваха с усърдие за пример всичките правила. А именно, всяка неделя сутрин, те излизаха да чистят уличките около блока. Понякога, за да докажат своята отдаденост, не пропускаха да изкарат за почистването и Анила, сестра ми, докато не ѝ дойде до гуша и не направеше някоя сцена. Заплашваше ги, че ако я карат да излиза да работи доброволно в неделите, за да чисти боклуци, ще се хвърли в езерото. Родителите ми не би трябвало да са повярвали, че Анила ще осъществи заплахата си, но въпреки това се стреснах. По онова време в езерото наистина се беше удавило едно момиче от квартала, не се разбра причината, разпространяваха се какви ли не варианти. И въпреки всичко, причината за нейното удавяне не трябваше да се свързва със задължението да се развали единствената свободна сутрин от седмицата с доброволен труд. "Ако сте решили да си прекарвате живота като роби, съжалявам, това не е в мои ръце, но мен ме оставете на мира", приключваше своя заплашителен блъф Анила. След тази бомба, баща ми и майка ми се спогледаха един-друг. Думата "роби" трябва да ги е накарала да настръхнат. Те повече не задължиха Анила да се занимава в неделя с доброволен труд. Тя никога нямаше да се осмели да ги стресне отново с онази страховита дума "роби", а след това, както се вярваше, и стените имат уши, опасната дума можеше да се разнесе по-нататък, да стигне до ушите на функционерите на квартала, оттам и по-далеч, а това значеше да си играеш с огъня.

Горките ми родители, не искаха да си играят с огъня. Бяха образцови, послушни граждани. Толкова, че чак ми идва да се разплача!

Тогава, в началото на 80-те години на миналия век, бях малък, не разбирах какво ще рече да си играеш с огъня. По онова време аз продължавах да спя в стаята на родителите ми, на едно дървено легло, което се клатеше, поставено до тяхното семейно легло, от страната на мама. Според сметките ми родителите ми са ме държали в тяхната спалня до осемгодишна възраст. Крехка възраст, но не и толкова невинна, че да не разбирам някои неща. Например, когато родителите ми правеха любов, аз се правех, че спя.

За да разясня защо те продължаваха да ме държат толкова дълго в тяхната стая, на онова дървено легло, където преди мен беше спала Анила, е необходимо да опиша къщата. "О, боже, ще кажете вие, остави ни намира с тази къща. Какво ще ни кажеш?" Имате право, къщата, където съм се родил аз, не беше някое благородническо шато, нито кралски дворец, за които си струва да говориш.

³ Един от най-люксоznите квартали в Тирана

Въпреки това моля за извинение и разрешение. В онази къща започва и свършва всичко мое. Извън нея се чувствам като охлюв, който е излязъл от черупката си, изгубил я е и напразно се опитва да я намери отново. Един охлюв в търсене на изгубената си черупка.

Беше стандартен апартамент, две стаи и кухня. Обикновени стаи, относително високи, в сравнение със стаите в апартаментите, където живеяха приятелите ми от другите квартали, в блокове, построени по-късно от тези, в зоната, където живеях аз, и на които им казваха "кибритени кутии". Докато стаите бяха, малко или много, приемливи, кухнята беше съвсем като кибритена кутия. Коридорът още по-тесен. Както и банята. А да не споменавам мазето. Всички блокове от моята зона, дву- и триетажни, построени с червени тухли, незамазани, имаха мазета и всяко домакинство си управляваше своето. Както имахме и ние нашето. През юношеството ми често стоях там, криех се.

Ако мазето беше за мен свободно пространство, в къщата съществуваше свещено пространство: всекидневната. Някога родителите ми не държаха там нито една икона, както имат сега. Казвам, че в крайна сметка родителите ми са религиозни. Този факт научих по-късно, в модерната епоха, когато те вече не се страхуваха да го разкрият. И започнаха да ходях на църква, да палят свещи, да посещават церемониите и във всекидневната сложиха икона на Богородица, реликва на семейството на баща ми, която са успявали да крият цял живот. В предмодерната епоха, или праисторическата, наречете я както си искате, за да се избегне окото на закона - не се изключваше възможността законът да проникне и в нашата къща, - във всекидневната вместо Богородица, те държаха официалната икона.

Когато се родих аз, Анила беше навършила осем години. Често съм си терзал ума да разбере защо моите родители са ме довели на бял свят след пауза от осем години. Но на този свят работите така се поправяли! Иначе, ако в репродуцирането на човешкия вид вземаха мнението и на онези, които канят да играят една по-нататъшна роля, аз нямаше да приема да дойда на този свят, още по-малко, осем години след сестра ми. Щях да се възпротивя по категоричен начин на идеята на родителите ми, свързана с мен, ако те наистина са имали идея, като изключим една по-естествена вероятност, моето идване да е било случайно, нито обмисляно, нито желано. (Не знам и няма да науча никога: дали се е правела, че спи Анила по времето, когато родителите ми са ме създавали в тъмнината на стаята.?) Едно нещо е сигурно: мен не ме попитаха, искам или не искам да дойда на този свят. Никой не ни пита за това. Никой не е питан, нито ще бъде питан някога. Отнемат ни правата изпод носа още преди да се родим.

Горките ми родители! Ако им разкриех тези мисли, щяха да се молят за мен.

След случайното ми идване на този свят, с изключение само на две нощи, Анила продължи да спи в кухнята. Казвам кухнята! Аз не си спомням тази малка стаичка да е била използвана като такава. Там имаше една маса, два стола, печка, от онези на дърва, поставка, върху която се намираше телевизор, и един диван. Поставянето на последния бе станало възможно след една модификация. Няколко месеца преди раждането ми, коридорът е заемал широчина от около две педи. Същевременно кухненската мивка бе преместена от кухнята в банята до мивката.

Така спечеленото пространство спомогна за един вид разширение на кухнята и за поставянето на дивана там, където с прекъсване от само две нощи, Анила спеше, докато не се омъжи и не отиде при съпруга си. През целия този период аз спях в свещеното пространство на къщата, на канапето във всекидневната.

Истината е, че когато навърших осем години, ми бе казано, че отсега нанатък ще спя в кухнята, на дивана. Тази новина ми дойде неочаквано. Спането в една стая с родителите ми се беше превърнало в мъчение. Трябваше да съм бил във втори клас, и, междувременно, в разговор с връстниците ми, да съм защитил възвишената теза: всички сме се родили изпод мишниците на майка си. Няколко подкрепиха възвишената ми теза. Повечето се подиграха. Доколкото помня, бях съсипан, когато разбрах един шокиращ факт: ние не излизаме изпод мишницата на майка си. Излизаме от един орган, името на който споменават безделниците в техните ругатни. Още по-шокиращото: за да се родим ние, баща ни и майка ни правят любов. Момчетата не казаха "правят любов". Използваха онази така наречена мръсна дума, която принадлежи на речника на безделниците. Това ме съсипа. В моите очи родителите ми бяха идеални същества. Родителите на другите може би правеха онази работа, която се изразява със циничния глагол, характерен за бездомниците, но моите, не! Те само спяха заедно на едно легло, един до друг, и няма как да са извършвали тези срамни действия. Докато една нощ, не знам как, се събудих и чух пъшкане. Затаих дъх без да посмея да мръдна, без да посмея да погледна към кревата. Пъшканията продължиха за известно време в тъмнината, после всичко притихна. Подобни случаи на събуждане се повториха. И една нощ не издържах повече. "Какво и правиш на мама, татко?", казах. Те не ми отговориха, замълчаха за дълго време. Най-накрая до ушите ми стигнаха шушукания, смях и гласът на майка ми. "Спи, сега, каза тя, спи!"

Преместването ми от дървеното легло в спалнята на нашите, на дивана в кухнята, се извърши на следващия ден. Но само след две нощи, ми бе съобщено новото решение: щях да мина от дивана в кухнята във всекидневната.

Не любопитствах да разбера причините за това неочаквано преместване. Стигаше ми само да не спя вече при нашите. А и още повече, спането в кухнята също беше вид мъчение: там се намираше телевизорът. Анила настоя да го вземе със себе си, но родителите ми не й позволиха. Горките! Ако не им бях отправил онзи фатален въпрос кой знае колко време още щяха да ме държат в тяхната стая. Сега трябваше да направят невероятната жертва, да нарушат неприкосновеността на свещеното пространство. А Анила искаше да вземе със себе си телевизора! Не, те не можеха да позволят толкова много. Свещеното пространство щеше да деградира, да се превърне, както се изрази баща ми, в кино зала.

Анила не издържа във всекидневната повече от две нощи. Това си го обясних с телевизора. Когато родителите ми излизаха след последната емисия новини, тя се опитваше да улови някой чужд канал, с помощта на бирена кутия. Това може да е била една от причините, заради които сестра ми, по онова време за втора или трета година в гимназията, поиска да се върне пак там, където беше спала осем поредни години, на дивана в кухнята.

Според мен причината трябваше да е била друга. Става дума за нещо по-специално. За фаталното разкритие на моя живот: един хор. Аз го нарекох Хора на

Червеите, без каквото и да е метафорично значение. Умът ми не можеше да си служи с метафори и, когато чух песента им, бях омагьосан. В началото ги взех за обикновени червеи, от онези в земята, които излизат на повърхността щом завали дъжд, или ги събират рибарите по локвите за стръв. Грешах, бяха червеи от друг вид. В момента те ме интересуват много, но, моля ви, позволете ми да отворя първо една скоба.

Обявявам пред всички, че родителите ми са женени по любов. Надявам се тази новина да ви доставя удоволствие и да ме извините за ноктюрните неуместни подробности, които споменах по-горе, или другите, например, когато се обличаха и събличаха пред мен в стаята. В щастливата пространствена ограниченост на нашия живот това беше нормално. Толкова нормално, казвам, колкото готвенето на яденето в банята. Върху онези газови котлони, трябва да ги помните, не е минало толкова време, че да не ги помните, в най-добрия случай, поставени в някоя специално отворена ниша откъм стената, а в най-обикновения случай, сложени на земята, в някой ъгъл на банята, правило алатурка. На майка ми се беше паднал най-добрият случай, бих казал най-добрият изобщо. Нишата на газовата печка в банята ни беше относително висока, относително дълбока, облепена с бели фаянсови плочки, свързана с комина, през който се изпаряваха газовете, служеше като отдушник. Два кепенци от дебело стъкло, закрепени на неръждаеми метални корнизи, които се отварят и затварят, изолират едната от другата част на банята. Едно произведение на изкуството. Майка ми не пропускаше случай да я демонстрира с гордост пред посетителите, комшиите, та чак на близките и далечни братовчеди. Що се отнася до другата част от газовете, които се освобождаваха в тоалетната, те се махаха през едно малко прозорче, много малко, съгласувано с кибритените размери на банята. Това прозорче стоеше постоянно отворено. По всяко време вътре не влизаше нито миризмата на тоалетна, нито на готвено. Напротив, комбинацията баня-кухня в дома ни беше подходяща, можеше да служи на албанските домакини като модел, като зряла иновация за рационалното оползотворяване на това домашно пространство с двойната функция баня-кухня.

Забравена история. И съжалявам. Започнах да ви говоря за брака по любов на родителите ми, а на пътя ми се изпречиха подобни посредствени теми. По-нататък, бог да ни пази, може да навредят ако не на вашето самоуважение, не знам на кого. Качвам се едно стъпало по-нагоре, както заслужава любовната връзка на родителите ми. С едно друго разкритие за епохата, този път нито фатално, нито метафорично. И все пак, надявам се да не се впуснете в посредствеността на живота.

Когато скитах с приятели из квартала, се случваше да мина покрай една стара двуетажна сграда, с паднала мазилка и архитектура, различна от тази на сградите наоколо, в стил готик, с двор, където винаги виждах дрехи, закачени на простор. Толкова бързо минавах пред другата сграда, по-голяма, по-висока, приземният етаж, на която, служеше като аптека. Но не знаех, че съдбата ми лежеше в основите на тези сгради. През един хубав ден ние видяхме самия собственик на тези луксозни постройки, които изглеждаха като диаманти в сърцето столицата: бяха собственост на баща ми, одържавени след Втората световна война през миналия век. Дядо ми от страна на баща ми, богат търговец, умрял по времето на онези, които съм чувал да наричат извънредни данъци, всъщност е бил собственик на

сградите. И на други имоти. В последствие, те принадлежали на наследниците му. И на наследниците на наследниците му. Но и този епизод, макар че, разбира се, не може да се смята за посредствен, не съдържа нищо романтично за връзката на родителите ми. Нещо по-романтично, де!

Представям си баща ми с вечния му каскет. И мустаците, също така характерни за него, в едно село, където всички знаят, че принадлежи към категорията на декласираните. По времето, когато баща ми, висок и слаб, може да се каже симпатичен, изпълнявал задълженията на ветеринар в едно село, където всички знаели, че принадлежи към категорията на декласираните, майка ми се е намирала в същото това село, начална учителка. Тя не принадлежала към тази категория. Принадлежала към една друга, за която не знам да има точен термин. Ако формално потърсим аналогия със съвременните познати политически термини, бих казал, че майка ми е принадлежала към категорията, която се определя с идиотския термин *на положение*. Затова винаги съм смятал, че любовните отношения между родителите ми трябва да са били нещо романтично. Това се потвърждава и от един друг факт, който, както и съществуването на иконите, съм научил по-късно. Баща ми е писал цял живот стихове. Бил е, както се казва, стихоплетец. С една единствена читателка: майка ми.

Помня, докато четях, - във всекидневната, опряна на една от стените, се намирал голяма библиотека с рафтове пълни с книги, - седнал до масата, той пишеше. Не знаех какво пише. Че беше поезия разбрах случайно, когато бях студент в първи курс, тършувайки из рафтовете на библиотеката. Един ден на един от тях открих изданието на стара книга, относително голям формат, с черно-бели илюстрации: романа "Граф Монте Кристо". Между страниците открих стихотворение, написано на лист от тетрадка, първото и последното, което съм чел от творенията на баща ми. Стихотворението съдържаше четири строфи. И бе подписано Кичо Терзиу, 1957. Баща ми се казва Кичо Терзиу. Тъй като е роден през 1935, излиза, че когато го е писал е бил на двадесет и три години. Попитах го дали наистина е авторът. "Глупости", ми каза.

Сетих се! Майка ми принадлежеше към категорията на семействата на народните борци. Един от братята ѝ, най-големият от децата, чието име носи едно училище, е бил убит на четиринайсет години, малко преди края на Втората световна война през миналия век. В семейството на майка ми има и други народни борци. Едно момиче при такива условия би сгретило сериозно ако се влюби в момче в положението на баща ми, дори и той да е симпатичен и да пише стихотворения.

Но какво по дяволите търся, ровейки се в тази стара история? Тя може да ме докара до задънена улица. По-зле: възможно е да бръкна в някоя вече затворена рана. Аз не искам да бръкам в рани, нито затворени, нито в отворени. Горките ми родители! Били са изоставени и от най-близките си хора заради черната овца: баща ми. Но това сега е преодоляно. Един ден обятията са се разтворили, мама била приета отново в стадото. Заедно с черната овца. И с тяхното отроче, Анила. Вкарали ги в обора. Уредили ги с дом в Тирана, в апартамента, където ви казах, че съм се родил преди трийсет и две години. Там, където те все още продължават да живеят, и аз понякога отивам да ги видя. И колкото пъти да ида, сякаш чувам хора,

онзи Хор на Червеите във всекидневната. Фаталното разкритие на моя живот.

Аз бързо разбрах защо Анила не прие да спи в свещеното пространство на къщата повече от две нощи. Тази последната стая беше още в първоначалното си състояние: една обикновена стая, която завършваше с балкон, от онези, владените вътре, с форма на лежа. Когато ме сложиха да спя там, балконът все още служеше като такъв, имаше няколко саксии със цветя, нищо друго. През лятото родителите ми изкарваха столове, сядаха и пиеха кафе. Харесваше им да излизат, особено вечер, гледаха минувачите долу и съседите по балконите от отсрещните блокове, с които ни делеше поле, частично покрито с трева, другата част с тръни. Имаше една слива и казани с боклук. Казани за боклук имаше и от страната на кухнята и, горките ми родители, и в онези дни, и днес страдат от този факт.

Тогава имаше - струва ми се, че винаги ще се намери, - един луд, който да пали казаните с боклук. Някога пиromanът се знаеше, беше момче на възрастта на Анила, наричаха го Лони. На него не му пукаше от никого, напразно бе да му говориш, да му казваш да не пали казаните. Само функционерите на квартала го усмиряваха. Не, че му правеха нещо. Ако го удареха, което се и случваше, Лони не се противеше. Той се ужасяваше, когато го заплашваха, че ако запали казаните ще вкарат баща му в затвора. Заплахата не минаваше без последици и Лони стоеше известно време спокоен. После, неочаквано, рано някоя сутрин, по-често вечер, жителите на блоковете наоколо проклинаха пиromана: от казаните се издигаха в небето облаци дим, хората напускаха балконите, затваряха прозорците. Днес Лони се е поокопитил, отишъл е в Гърция. Може би практикува занаята си там, но тук казаните за боклук продължават да горят периодично. И не се знае кой ги пали.

Не е важно, на едно мнение сме. Сега родителите ми не излизаха на балкона, защото той вече не съществува. Откакто всекидневната престана да бъде свещено пространство. И за мен престана да бъде магическо пространство. Аз разкрих там една магия, която Анила изтърпя само две нощи. Говоря за Хора на Червеите.

През първата нощ, в която спях във всекидневната, чух само един глас. Той се намираше съвсем близо до мен, скрит в дървения скелет на канапето. Мама ме покри с юрган, попита дали ме е страх да спя сам, безсмислено питане, аз бях пробвал две поредни нощи да спя в кухнята и не ме беше страх. Тя изгаси лампата, излезе от стаята и аз потънах в тъмнината. После очите ми свикнаха, започнах да различавам предметите: една кръгла маса, ниска, в средата на стаята. Два фотьойла с почти разбити пружини, със странични дървени облегалки. Един бюфет срещу канапето, по-нататък и две малки табуретки. Без да смятам библиотеката на отсрещната стена. Това беше комплектът мебели на всекидневната, облечен целия с вишнев плат, тук-там прояден.

Някога този комплект бил обзавеждал друга всекидневна, в детството на баща ми. Сега се намираше тук като единствената останка от един погребан свят. Онези нощ, когато майка ми изгаси светлината и излезе от стаята, аз не бях способен да се издигна до абстракцията "погребан свят". За мен имаше само един свят, с размерите на кибритена кутия, която се сдобих с един нов елемент. Ослушвах в тъмнината, без да мога да заспя, когато чух нещо като скърцане: кръц-кръц-кръц. Затаих дъх, целият станах в слух. Аз все още не знаех какви са дървесните червеи. И не мога да кажа кога и от кого научих за едно тяхно свойство. Червеите от този

тип са знак за разпад. След четиридесет дни в гроба, тялото на човека, казват, хваща червеи. Онази нощ, когато чух скърцането съвсем до ухото ми, не бях способен да намеря близост между тялото на мъртвец, което ядат червеите в гроба, и тялото на мебелите в нашата всекидневна, с които се случваше почти същото нещо. Още по-малко да се явя в ролята на свидетел на последния трагичен дъх на останките от един погребан свят.

Известно време се ослушвах да намеря откъде идваха скърцанията. Не ми се струваха като последен дъх, нито като трагични. Представях си нещо по-просто: едно същество, което се опитваше да се свърже с мен. Да комуникира. Междувременно определих местоположението му, в една част от дървото на канапето, над главата ми, и протегнах ръка да го докосна. Съществото притихна. Започна отново да ми праща съобщения щом си дръпнах ръката. Докато стоях в тъмнината, опитвайки се да намеря значението на съобщенията се разсеях. В онази разсеяност, вътре в мен се издигна мелодия. Днес бих казал, изпята от тенор. Така поред, нощ след нощ, забелязваше се присъствието им, червей баритон в дървената облегалка на един от фотьойлите, червей бас в дървената облегалка на другия фотьойл, най-накрая, най-специалния, червея травестит, някъде в долната част на библиотеката. Анила, смятам, трябва да е избягала от всекидневната заради тях. Може да са ѝ се появили тримата заедно. А може да са се появили в дует, соло или трио. Остава ми само едно съмнение: дали Анила наистина е чула техния хор? Никога не и отправих този въпрос. За Хора на Червеите по-късно съм говорил само на един човек: на Вероника.

3.

Четири дни поред нямаше никаква новина, в нито един вестник, по нито една телевизия. Той не очакваше толкова дълго мълчание. В заключение на четирите дни започна да вярва, че нищо не се бе случило, всичко е било само един лош сън.

Той страда ужасяващо само един ден, на следващия след убийството. Вкъщи се прибра на съмване, разбит и цялото време прекара затворен вътре, пиййки. Миейки и търкайки плочките в банята. Сякаш там постоянно оставаха петна кръв. Към вечерта започнаха да го обземат сенките на страха. "В банята няма и не може да има петно кръв, помисли. Никъде няма повече кръв. Логично съм извън всякакво съмнение, извън всякаква опасност."

Този извод му създаде усещане сходно до това с надмошие над света. Сега можеше да се нарече престъпник. Убиец, на когото, рано или късно, щяха да сложат оковите. Щеше да започне ловът, обществото щеше да направи всичко възможно да го разкрие, да му даде име. Но парадоксално, той, анонимният престъпник, се намираше, седнал на трон много високо. От там можеше да наблюдава човешката подлост и низост. Да си играе с тях.

В ума му проблясна идея. Гениална, би казал. За малко не излезе на балкона. Да изкрещи на хората: "Хей, глупави нещастници. Аз, скритият престъпник, имам гениална идея!"

Със сигурност не предприе подобно нещо. Играта трябваше да започне по естествен начин. Под формата на тихо завръщане от света на мъртвите в онзи на живите и портата, през която трябваше да мине, за да се завърне, беше Дина.

На следващата сутрин, тихата музикална мелодия го събуди в седем и трийсет. Погледът му отиде при портрета на блондинката над нощното шкафче. Напразно се надяваше тя да му каже нещо, блондинката не проговори.

След един бърз душ се облече. Излезе от апартамента, слезе с асансьора и в осем и петнайсет зае място на обичайната си маса в "Чайката". Затъмненото стъкло от фасадната страна имаше мистериозен отблясък онази сутрин. В същото време му създаваше сигурност: не позволяваше на минувачите по тротоара да виждат вътре, а той самият можеше да фокусира лицата им без да ги обезпокоява. Това продължи докато Дина не отиде до него, донесе му обичайното: кафе, негазирана минерална вода и чаша *Jack Daniel's*. "Вчера не се появи цял ден, отбеляза тя. Обадох ти се и по телефона. Не си ли беше вкъщи?"

Той вдигна глава. Прииска му се да ѝ разкаже нещо свързано с гениалната идея, която би се осъществила само ако имаш късмета да се върнеш обратно в баналността на света след пътуване на границата между живота и смъртта. Където се чувстваш и жив, и мъртъв, както се чувстваше и той в онези моменти. Вместо това ѝ каза: "Днес си прекрасна, желая те животински. И добави: Ела, да се качим горе, още веднага..." Тя се поколеба. В очите му долови онзи специален блясък, който понякога я плашеше. "Сега не е възможно", му отвърна. И изчервявайки се, - онзи блясък я възбуждаше, - прошепна: "ако искаш ще дойда следобяд, щом ми свърши смяната..." "Съгласен съм, каза той, щом свършиш смяната."

Госпожицата се оказа точна. Докато се качваше с асансьора към апартамента му, тя си представи какво ще се случи. Когато той "я желаяше животински", беше нетърпелив. Щом тя влезеше вътре, я вземаше на ръце, отвеждаше я в спалнята. Там я събличаше трескаво, случваше се да разкъса копчетата на ризата ѝ. Тази необузданост тя я приемаше. Беше имала три други сексуални опита и сега разбираше добре какво означава да се чувстваш сексуално обладан. От тази гледна точка предишните партньори не можеха да стъпят и на малкия пръст на новия ѝ партньор. Не само от тази гледна точка. Освен сексуалната необузданост, новият ѝ партньор беше изискано същество. Дори отличен готвач. Той знаеше да приготвя всякакви ястия и, след бурния секс, това беше за нея едно друго непрехитявано преди това удоволствие. Така, качвайки се към апартамента, се чувстваше сякаш гореше.

Началото не се оказа толкова обещаващо. Тя отвори вратата и остана на прага: той не само, че не я чакаше, за да я вземе на ръце, но изобщо не се намираше в хола. Някак разочарована, затвори вратата след себе си, направи няколко крачки и извика: "Бледи, къде си се скрил?" Не получи отговор. Подобни шеги не бяха в природата на партньора ѝ. "Бледи", извика отново и отново не получи отговор. Тогава чу лекия шум на щракането на клавишите на клавиатурата на компютър. Това я накара да разбере, че той се намира в своя кабинет, една малка стая, скрита зад коридор, в края на хола. Беше влизала там само един-единствен път, за да види, не че имаше кой знае какво да се види: една маса, върху която се намираше компютъра, някаква друга апаратура, стол, облечен в черна кожа, въртящ се и,

навсякъде, портрета на блондинката с очилата. Двете стени на кабинета, от тавана до пода, бяха засти от рафтове пълни с книги. Трябваше да постои известно време права преди той да обърне глава и да я покани да седне, - в кабинета нямаше нито един стол, където да седне, - и да ѝ отправи странный въпрос: усещаше ли неприятен аромат?

Тя се огледа наоколо. "Не, отговори му, няма неприятна миризма." И ѝ се прииска да добави: Защо трябва да мирише зле? Думите ѝ заседнаха в гърлото. Дали защото ѝ се струваха безсмислени, дали защото точно когато губеше надежда за бурен следобед, той отиде до нея. Хвана я за раменете и ѝ отправи неочаквана покана: "искам да го правим във ваната", ѝ каза.

В погледа му си личеше познатия необуздан блясък. От своя опит тя си спомняше секс сред природата, опрени на дърво, прави, или легнали зад някой храст. Секс в кола на задната седалка. Секс на стол, върху маса и, разбира се, секс на легло, в някоя хотелска стая. Но никога секс във вана.

Сигурно е хубаво, помисли си, докато стоеше седнала на фотьойла, до малката масичка в хола, съблечена, увита с халат, в очакване той, както ѝ беше казал, да приготви банята. Когато я извика и тя го намери влязъл във ваната, може би щеше да му направи комплимент. Да му каже: Голям си. Да прием шампанско е страхотна идея. Но той ѝ отправи един въпрос без каквато и да е връзка със шишето шампанско и двете чаши, които бе видяла на пластмасовото столче в банята. Отправи ѝ пак същия идиотски въпрос. А, именно, усещаше ли неприятна миризма?

Тя си помисли, че той се шегува. Не беше в природата му да се шегува. Според нея той нямаше и толкова развито чувство за хумор. "За втори път ме питаш това, му каза. Ако съжаляваш, че си ме поканил си тръгвам." Той я гледаше объркан. " Не, ѝ каза почти с молба, не ми обръщай внимание. Много съм нервен днес, разбираш ли?" Тя нищо не разбра, но, въпреки всичко, за да му докаже, че в реакцията си не е имала лоши намерения, съблече халата, закачи го на стената и, внимавайки да не се хлъзне, влезе във ваната. "Намери нещо по-добро от шегата с неприятната миризма", му каза.

Той повече не спомена това, което тя нарече лоша шегата с неприятната миризма. Четири дни отлетяха неусетно, изпълнени с кошмарно очакване, и сексуални сеанси във ваната. Сутрините се будеше в седем и трийсет. Около четвърт час по-късно слизаше долу в "Чайката". Докато дойдеше Дина с кафето, минералната вода и чашата уиски, той наблюдаше минувачите през синия прозорец и, щом пристигнеше тя, ѝ заявяваше провокативно: "желая те животински!" Тя подминаваше объркана тази декларация. Няколко клиенти, - те идваха в заведението заради нея, - напразно се опитваха да я разколебаят. Едно безпогрешно чувство ѝ даваше нужната сигурност: те не струваха и грош в сравнение с новия ѝ партньор.

Но в сексуалното си изтощение от онези дни, тя забеляза някои промени в неговото поведение. Става дума не само за сутрешното уиски, той не пиеше повече. Не се случи да го види седнал на масата в хола, седнал на фотьойла със шишето пред него. Беше си намерил нов начин за прекарване на времето: стоеше с часове в кабинета, работейки на компютъра. Не можеше да не забележи и един друг факт :

той започна да показва неочакан интерес към вестниците. И към новинарските емисии по телевизията. Сутрините, когато му поднасяше кафето и уискито, го намираще на масата с няколко вестника, които купуваше от павильона на близкото кръстовище. До тогава, когато рядко ставаше дума за вестници, той се изразяваше пренебрежително, с насмешка. И я поздравяваше, че тя не се нарежда сред фалангите⁴ почитателите на вестници. Сега той самият се превръщаше в любител на вестници.

Редът от промени завършваше с една последна подробност. Ако беше толкова наивна като приятелката му с очилата, която му споделяше всяка нова авантюра, тази последна подробност щеше да я опише горе-долу така: "забелязах, че когато опитахме да правим секс във ваната за пръв път. Казвам опитахме, защото се оказа провал. Аз се чувствах не съвсем във форма заради поведението му, особено от един идиотски въпрос: усещах ли неприятна миризма?! В началото не го взех насериозно, но когато ми го повтори, помислих, че се шегува. С развалено настроение влязох във ваната. Той напълни чашите със шампанско, ние изпихме повече от половин шише, може би щяхме да го изпием и цялото ако той не си беше спомнил, че не се намирахме там, за да пием. Когато си спомни, поиска да седна до него. Така и направих, плъзнах се отгоре, върху тялото му. Той ме дръпна към себе си и, в онзи момент, върху гърдите му, където си бях сложила ръцете, погледът ми се спря върху една рана, на лявата гърда. Ще кажеш, че някой го е ухапал.

По принцип аз не му задавам въпроси. На него не му харесват въпросите, особено свързани с личния му живот. Онзи следобед, раната, която приличаше на ухапване, аз не включих в категорията на подробностите от личния живот. Напротив, стори ми се нормално да попитам какво беше това. Това съвпадна с момента, в който той се опита да проникне в мен. Не си обяснявам защо след въпроса ми той се спря. Членът му се сви, спадна, превърна се в червей. Тази метаморфоза преживях в много смешна поза, над него. За пръв път разбрах напълно значението на израза "нито те оправя, нито те оставя". Той се опита напразно да се съживи. Мъртвият му червей не можеше да се съживи. И ме обзе чувство за вина. Сякаш отговорната за метаморфозата на члена му бях аз. Това свързах с въпроса ми не на място за раната върху лявата му гърда в момента, когато той се опита да проникне в мен. Но каква връзка може да има между моя въпрос и смъртта на члена му?"

Илюзията, че не се беше случило нищо, че всичко беше един лош сън, се разби на сутринта на петия ден. Той се събуди, както обикновено в седем и трийсет. И, както обикновено, преди да седне в "Чайката", отиде да вземе вестниците от павильона на кръстовището. От асортимента от вестници, наредени един върху друг върху тезгях извън павильона, продавачът избра четири. Те се харесваха най-много на новия клиент. Продавачът не се изморяваше да помни лицата на клиентите, още по-малко вестниците, които им харесват. Но новия клиент запомни веднага. Може би заради външния му вид. Облечен с тънки летни панталони от бял плат. Гъста коса, сресана настрани. Черни мустаци. Най-впечатляващото: бледото му лице. И един трескав поглед. От няколко дни той се появяваше все в един и същ час; вземаше едни и същи вестници, без да забрави да

⁴ старогр. фаланга, съгъстен боен строй

остави бакшиш. Специален клиент, не може да не се набие на очи.

Бледи не забеляза усърдието на продавача да го обслужи. Взе вестниците, сложи ги под мишница, без да ги отваря, и се върна в "Чайката". Там зае мястото си в своя ъгъл. Дина не беше дошла още при него, когато на корицата на вестник "Епоха", той се случи най-отгоре, - прочете: "Изчезна осемнайсетгодишна". Портрета на момичето той позна веднага, въпреки че снимката не беше добра. Направена сравнително отдалеч, тя позираше с други две момичета, циганки. Една стрелка над главата ѝ ориентираше читателя. Той започна да се оглежда през синия прозорец. Факта, че се натъкна на новината първо в "Епоха", го прие като знак на съдбата. Така, с вестника в ръка и поглед отнесен нанякъде, го откри Дина. Той се тресеше, когато тя сложи пред него кафето, след кафето бутилка минерална вода и уискито. Едва успя да скрие вълнението зад една нехарактерна за него еуфория. Но тя не забеляза нищо изкуствено в еуфорията му, напротив. Онази сутрин той имаше по-специален вид. Тя не се поколеба да го изненада: "Днес те желая животински, му каза, чакай ме да свърша смяната." И се отдалечи.

На него му спря дъха. Ако Дина беше останала още малко, щеше да се опита да я разубеди. Да я помоли да не правят нищо през този ден, тъй като това не беше обикновен ден. Не само защото се чувстваше зле, неспособен да отговори на сексуалния ѝ реванш. Но Дина си беше тръгнала. И той си позволи да изпие уискито на екс.

"Според доклад на тринадесети столичен комисариат, преди четири дни, излизайки миналата сряда, дата 3 юли 2004, е изчезнала без да оставя следи, гражданката Исабела Демири. Това бе научено след разказ на бащата на момичето, която от онзи ден не е била видяна повече и никой не е в състояние да каже нещо конкретно.

Научихме, че миналата година, тъкмо през месец юли, се е случила същата история, момичето е изчезнало без да оставя следи, но само за два дни. Когато полицията е започнала търсене, тя се върнала вкъщи, след авантюра на плажа с любимия ѝ, жител на същия квартал. С това се обяснява късния разказ на семейството ѝ за това второ изчезване, надявайки се, че това може да е нова прищявка на момичето, подобна на тази от миналата година. Но този път възможността за плажна авантюра е малка. Преди няколко дни тя е видяна в компанията на непознато момче, гаджо, тоест, от бялата раса. Според очевидците, това е станало причина за остра кавга с любимия ѝ, който я бил заплашил. Този последният, потвърждава източникът, е извикан в полицията, признал е за заплахите към момичето, но само за да я сплаши и тя да се откаже от непознатия.

За да се хвърли повече светлина около изчезването на осемнайсетгодишната, полицията е предприела търсене на непознатия, идентифицирането му. Като възможна следа се приема трафик с цел проституция. Снимката на момичето е разпространена по всички гранични пунктове и разследването продължава. Р.М."

Той остави вестника веднага. Извика сервитьорката и тя дойде на мига. Някак отнесено, слагайки вестниците под мишница, стана. "Моля те, каза, днес следобед не може да се видим. Ще бъда зает."

"Както искаш", отвърна му тя, с наранено самолюбие. А той, докато отиваше към асансьора си помисли, че сега играта може да се смята за започнала.

